BÜLTEN

Türkiye İşçi Partisi İstanbul İl Örgütü *2 Nisan 1979* *Sayı 7*

DİSK İçindeki Tasfiyeciliğe ve Ayrılıkçılığa Karşı Mücadelemizi Sürdüreceğiz

Geride bıraktığımız günlerin en önemli olaylarından biri de hiç kuşkusuz DİSK üyesi 4 sendikanın DİSK üyeliğinden ihraçlarıyla, bu sendikaların bir kısım yöneticilerinin geçici, bir kısmının da kesin olarak DİSK üyeliğinden ihraç edilmesidir. Önemi ve kapsamı itibariyle bir demokratik kitle örgütünün iç meselesi olmaktan öte bir içerikte olduğundan, konu, gündemimizin önemli bir maddesini oluşturmaktadır. Elbette burada söz konusu olan, bu olay karşısında tavrımızın ne olacağı, olayı nasıl değerlendirdiğimizdir.

Önce şunu belirtmek gerekir ki, söz konusu karara muhatap olan T. Maden-İş, Bank-Sen, Baysen ve Yeraltı Maden-İş sendikaları içinde, özellikle Maden-İş sendikası, bugün kendisine karşı ileri sürülen gerekçelerden daha az inandırıcı gerekçelerle, hatta çoğu kez hiç gerekçesiz olarak, bir çok üyesini benzeri biçimde anti-demokratik uygulamalarla tasfiye ede ede bugünlere gelmiştir. Ve bugün de bu politikasından vazgeçtiği söylenemez.

Bu böyle olmakla birlikte, DİSK'in aldığı kararı, ileri sürdüğü gerekçelere bakarak onaylamak ve yerinde bulmak da mümkün değildir.

Ayrıca bu karar DİSK içinde disiplini sağlamaya veya DİSK ilkelerini korumaya da yönelik değildir. Bu ihraç kararları olsa olsa DİSK V. Genel Kurulu'ndan sonra (bugünkü Maden-İş yöneticilerince) başlatılan ve VI. Genel Kurul'da doruk noktasına varan, DİSK'i sosyal demokratlaştırma operasyonunun bir devamıdır.

Kararın gerekçesinde **«T. Maden-İş sendikası içersinde olup da yönetime egemen olan siyasi eğilime teslim olmayan veya farklı siyasi görüşü savunan tüm işyeri ve bölge temsilcileri görevden alınmış, yerlerine T. Maden-İş'in geçmişi ile ilgisiz kişiler atanmıştır»** denilmektedir. Peki bundan şu anlam çıkmaz mı?: Maden-İş'in tabanı, yöneticilerinin izlediği politikayı benimsememektedir. Yönetim, kendisine karşı çıkan tabanı anti-demokratik tüzük uygulamalarıyla bastırarak iş başında kalabilmektedir. Yönetim ile taban bir bütün değildir. O halde neden, yöneticilerden ayrı olarak, Maden-İş'in tüm üyelerine de 1 yıl süreyle geçici ihraç kararı verildi? Bunun izahı kararın gerekçesinde yoktur. Denilebilir ki, örgütü yöneticiler temsil eder. Bu genel olarak doğrudur. Ancak bu işverenlere, resmi dairelere veya üçüncü şahıs denilenlere karşıdır. Söz konusu durumda geçerli olamaz. Karar tüzük açısından olduğu kadar zamanlama olarak da, biçim olarak da ters ve yanlıştır. Karar, sınıf mücadelesinin alabildiğince keskinleştiği, ülkenin önemli bir bölümünün sıkıyönetim koşulları altında bulunduğu, burjuvazinin işçi ve emekçi örgütlerini bölmek ve parçalamak için doğrudan ve dolaylı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir döneme rastlamaktadır. Ayrıca karar, DİSK'in üye sayısının yaklaşık üçte birini kapsamaktadır. Bu kararı verenlerin en azından geriye kalan üyelerin üçte ikisini temsil etmeleri gerekir. Oysa, biliniyor ki bugün DİSK üst yönetiminde bulunanların çoğunluğu kendi sendikalarından bile destek görmemişler ve yöneticilikten düşürülmüşlerdir.

Karar aynı zamanda ayrı bir konfederasyon kurma heveslilerine de zemin hazırlayıcı, ayrılıkçı politikalarına uygun malzeme sağlayıcı niteliktedir.

Sonuç olarak, karar anti-demokratiktir, ilerici sendikal hareketi zayıflatıcı, daha da sağa kaydırıcı niteliktedir. Açıkçası tasfiyeciliktir.

Bu karara karşı çıkacağız. Her zaman olduğu gibi, duygusallıktan, bilim-dışılıktan, sınıf mücadelesinin bütünselliğinden kopuk olmaktan uzak duracağız. Bu tür yanlış eğilimlerin üzerine gideceğiz. Dün sosyalistleri tasfiye edenlerin, bugün tasfiye edilmesini sorumluluğumuz gereği alkışlamayacağız.

Tüm parti birimleri, özellikle bu birimlerdeki DİSK üyeleri bu kararın yeniden gözden geçirilip kaldırılması için mücadele edeceklerdir. Yöntem olarak, imza kampanyası, heyetler halinde DİSK'e gitmeyi örgütleme, bu anlamdaki toplantıları örgütleme, yapılan toplantılara katılma veya örgütlerimizce geliştirilecek diğer yöntemler kullanılacaktır. Aynı zamanda ayrı bir konfederasyon kurma girişimlerine karşı da uyanık olunacak, bu tür eğilimi taşıyanlara karşı en ön safta döğüşülecektir.

İlerici sendikal hareketin birliğini DİSK içinde sağlamanın gerekliliği bugün, dün olduğundan daha da çok önemli ve geçerlidir. Bu, ilerici sendikal hareket için olduğu kadar, anti-faşist mücadele için de, sınıf mücadelesini örgütleyebilmek için de geçerlidir.

SELİM MAHMUTOĞLU
İL BAŞKANI

DAHA YARARLI BİR BÜLTEN İÇİN...

BÜLTEN'in giderlerinin karşılanabilmesi, bütün örgüt birimlerimizin ve tek tek her bir üyemizin katkısını gerektirmektedir. Bu nedenle, bu sayıdan başlayarak, BÜLTEN 1 liradan verilecek. İlçe örgütlerimiz de, BÜLTEN'in her sayısını alırken bu katkıyı peşin olarak ödeyeceklerdir.

★

Bu katkı, sadece mali sorun açısından değil, BÜLTEN'in arzu edilen bir içerikle çıkması için de gereklidir. İçeriğinin belirlenmesi, işlenecek konuların seçimi, yani kısaca, her sayısının biçimlenmesi, bütün Kurullarımızın ve ekiplerimizin, bütün üye ve aday üyelerimizin öneri ve eleştirilerinin İl Başkanlığına veya ilgili Büro'ya iletilmesi ile gerçekleşmelidir. İstenen şey, BÜLTEN'e doğrudan konmak üzere yazı yollanması değil, içeriği belirleyecek konular üzerine öneriler, BÜLTEN'i zenginleştirecek görüş ve eleştirilerdir.

★

Bu desteğin sağlanabilmesi ve bu görev anlayışının tüm örgütte benimsenmesi için, bütün Kurullarımız ve ekiplerimiz konuyu gündemlerine almalı, görüşlerini iletmelidirler. Böyle bir destek sağlandığı ve bu destek sürekli kılındığı zaman, BÜLTEN amaca uygun bir içeriğe kavuşacaktır.

BİLİMSEL SOSYALİZM YARATICILIKTIR

«Durum durmadan değişir. Tarih yürür; bir yerde durmaz, sonsuz olarak ileriye doğru hareket halindedir. Bilimsel sosyalistin de tarihsel akışla birlikte sürekli olarak ileriye doğru hareket etmesi gerekir. Bilimsel sosyalistin, tam olarak yönünü saptamayı başarması gerekir. Bilimsel sosyalistin düşüncesi, işi ne denli sıradan olursa olsun, sürekli araştırmalı, öğrenmeli, yaratmalıdır.»

M. Kalinin, *Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlâk*

BÜLTEN: Türkiye İşçi Partisi İstanbul İl Örgütü Haberalma, Propaganda ve Basın Bürosunca, yalnız Parti üyeleri için yayınlanır. Adres: Piyer Loti Cad. 21/3, Çemberlitaş, İstanbul. Telefon: 22 80 29, Sayı: 7, 2 Nisan 1979 Dizgi/Baskı: Kent Basımevi, Cağaloğlu - İst.

İLÇE TEMSİLCİLERİ TOPLANTISI YAPILDI

Örgütümüzün 4 aylık «Çalışma ve Eylem Programı»nın uygulanmasına ilişkin olarak yapılan toplantıda, örgütlenme, propaganda-ajitasyon, ideolojik-politik çalışmalar gözden geçirildi.

Gündemin politik çalışmalar bölümündeki görüşmelerde, önümüzdeki en önemli politik görev olan anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi, aşılması gereken engeller, çözüm bekleyen tıkanıklıklar, sonuçsuz kalan girişimler, örneklerle dile getirildi. Anti-faşist güç ve eylem birliği platformlarında öne çıkan başlıca sorunların:

- Mevcut demokratik kitle örgütleri düzeyinde çözülmesi mümkün olmayan ideolojik görüş ayrılıklarının ön plana çıkartılması ve buna bağlı olarak siyasi dayatmaların ağırlık kazanması...
- Somut önerilerin oluşturulamaması, etrafında güç ve eylem birliği yapılacak «birleştirici» hedeflerin önerilememesi...
- İlimizin belli bölgelerinde, demokratik kuruluşların olmaması, var olanların ise günümüz koşullarında giderek silikleşmesi...
- Sosyal demokrat çizginin, anti-faşist güç ve eylem birliği politikasına ilgisizliğin yerel örgütler düzeyinde de devam etmesi... olduğu tesbit edildi.

Bu alanda, çok daha fazla mesafe almamız gerektiği, mücadele hedeflerinin somutlanması, yığınların seferber edilmesi, Parti çalışmalarının özellikle ve öncelikle bu yönde yoğunlaştırılmasının zorunluluğu, toplantının ortaya koyduğu başlıca konular oldu.

Parti örgütünün güçlendirilmesi, geliştirilmesi çalışmalarında 2. Büyük Kongre Kararlarının öne çıkartılması, propaganda çalışmalarında Kongre Kararlarının temel alınıp, kitlelere benimsetilmesi, Partimizin geniş yığınlara bu yollarla da tanıtılması gerektiği belirtildi.

Toplantı, ileriye dönük çalışmalarda örgütün görevlerinin ve sorunlarının belirginleşmesi açısından yararlı oldu.

EKİPSİZ ÜYE OLMAZ

Partimizde, üye olmanın önemli bir koşulu, bir parti örgüt birimine bağlı olarak çalışmaktır. Parti üyeliği, parti ile sürekli ve örgütlü görev ilişkisi içinde olmakla geçerlilik kazanabilir. Tüm üyeler için bu görev, ancak sorumluluk alanları belirlenmiş ve parti çalışmasına katkıları farklı olan çalışma ekipleri içinde gerçekleştirilebilir.

Yaşları, cinsiyetleri, yetenek ve kişisel özellikleri ne olursa olsun, bütün parti üye ve aday üyelerinin birer ekip üyesi olması vazgeçilmez bir ilkedir. Her alanda sınıf mücadelesini yürütmek, ekiplerin çalışma alanlarını ve görevlerini çeşitlendirip zenginleştirmek; farklı yetenek ve niteliklerdeki partilileri «ekip üyesi» olarak örgütlemenin maddi temelini oluşturmaktadır. Binlerce partilinin yetenek ve becerilerini sınıf mücadelesinin hizmetine vermenin, mücadelenin çeşitli ihtiyaçlarını karşılamanın başka yolu yoktur.

Bütün üyeler için olduğu gibi, yönetim kademelerinde ve bağlı bürolarda görev almış partililer için de ekip üyeliği esasdır. Çeşitli parti görevleri içinde, yönetim kademelerinde alınan görevler, bir anlamda geçicidir. Kalıcılığı ve sürekliliği olan parti üyeliği ve bundan kaynaklanan ekip üyeliğidir. Parti yaşamında, diğer görevler gibi, parti yönetim ve görevleri de kadrolarını ekipler içinde bulur. Partili, hangi kademede görev alırsa alsın, ekip üyeliği devam eder. Bürolardaki, yönetim kademelerindeki görevler sona erdiğinde, devam edecek olan ekip üyeliğidir.

Yönetim kademelerinde ya da bu kademelere bağlı bürolarda yapılan görevlerle ekip üyeliğinin uyumlulaştırılması mümkündür. İkinci Büyük Kongremizin ilgili kararları, Yönetim Kademelerinde ve merkez bürolarda görev almış olan ekip üyeleri, bu görevleri devam ettiği sürece, ekiplerinden izinli sayılırlar, ancak en az ayda bir defa ekip toplantılarına katılacaklardır, temel ilkesini getirmektedir.

Genel olarak, ekiplerde örgütleyemediğimiz her üye ve aday üye, yerine getirilmemiş bir görevi, rayına oturmamış bir ilişkiyi temsil eder.

Yönetim kademeleri ve bağlı bürolarda görev almış arkadaşlarımız dahil, tüm partililer sınıf mücadelesinin «en sıcak» deneylerini, ekiplerde örgütlenerek yaşamaktadırlar.

YIĞINLARI ALDATMA SANATI

Burjuvazinin kurnaz politikacısı Demirel, yığınlar üzerinde kumar oynamaya başladı. Her politikacı tarihten ders alır. Demirel de, Şili burjuvazisinin deneylerinden, bu eli kanlı sınıf kardeşlerinin deneylerinden ders çıkarıyor, Şili'de olduğu gibi, orta tabakaları kazanmak ve CHP ağırlıklı hükümetle onları karşı karşıya getirmek için politik manevralara girişiyor.

Burjuvazinin yığınları kazanmak için uyguladığı politikanın demagojik özü, şoförler direnişinin örgütlenmesinde bir kere daha ve olanca çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Duruma bir bakın:

Bir yanda haklı görünen talepler!

Peki, ya hedef?

Demirel'in gösterdiği hedef (yani düşman) demokrasidir.

Demirel, demek istiyor ki, taleplerinizin gerçekleştirilmesi için benim eli kanlı politikamı destekleyin, demokrasiyi boğazlama çabalarıma güç verin.

Ülkemizde kapitalizm bunalım içindedir. Bu bunalımın faturası, işçi ve emekçilere olduğu kadar, orta tabakalara da ödettirilmek isteniyor. Burjuvazinin hesapları, bunalımdan daha da palazlanmış olarak çıkmak, işçi ve emekçileri ve orta tabakaları daha da yoksullaştırmak yönündedir. Bütün bu sınıf ve tabakaların talepleriyle, tekelci büyük sermayenin çıkarları çatışmaktadır. Çıkarlar, taban tabana birbirine zıttır. Şoförlerin ve küçük esnafın talepleri, ancak tekelci büyük sermayenin ekonomik gücünün kırılmasıyla gerçekleşebilir.

Tekelci büyük sermayenin orta tabakalar üzerinde politik oyunlar oynamasına, onları faşizmin güçleri arasına almasına Parti olarak kesinlikle izin vermeyeceğiz. Orta tabakalara dostlarını ve düşmanlarını tanıtmak, bu konuda bulanıklık yaratılmasına meydan vermemek görevi önümüzde duruyor.

MADEN-İŞ 14. VE 25. BÖLGE KONSEYLERİ TOPLANIYOR

Maden-İş'in Silahtar ve Çayırova-Gebze'deki işyerlerini kapsayan 14. ve 25. Bölge Konseyleri 14 ve 15 Nisan'da yapılacak.

DİSK içinde tasfiyeciliğin sembolü haline gelen Maden-İş yöneticilerinin ve sendikanın DİSK'ten çıkarılmalarının yarattığı huzursuzluk, Konseylerin önemini iyice arttırıyor. Her iki Konsede, metal işçilerinin sendikal birliğinin Maden-İş saflarında sağlanması yolunda birer dönüm noktası olacaktır.

Bölge temsilcilikleri için, üst yönetimdeki bölünmeye paralel olarak, Ertürk'ün ve Daysal'ın adayları var. Tasfiyeciliğe karşı olan ilerici unsurların destekledikleri kişilerin adaylıklarının onaylanmama durumunun engellenmesi için çalışılıyor. İşçiler, işyerlerinde imza toplayarak ve gruplar halinde sendika merkezine giderek üst yönetimi uyarıyorlar.

Her iki Bölgede de, «Tek adaydır, 5 oy da alsa seçilir» gibi kurnazlıkların ve keyfi dayatmaların sökmeyeceği açıktır. İlerici işçiler için çıkış yolu vardı. Tasfiyeciliğe karşı olan tüm işçilerin birliği, Silahtar'da ve Çayırova'da başarının güvencesidir.

OLEYİS MARMARA BÖLGESİ ŞUBE KONGRESİ YAPILIYOR

Marmara Bölge Şubesi, 15.000 üyesi ile, OLEYİS'in belkemiğini oluşturuyor. Büyük oteller ve eğlence yerlerinin tamamına yakını bu bölgede örgütlenmiş durumda.

Genel Kurul, Nisan ayı ortasında toplanacak. Her türlü sapmanın cirit attığı bu işkolunda, daha önce ilerici çizgideki Turizm-İş gangsterce yöntemlerle tasfiye edilmiş, daha sonra da OLEYİS'e iltihak ettirilmişti.

Sınıf uzlaşmacılığına karşı, ilerici işçilerin birliğinin sağlanması, Şube kongresinde işçi sınıfının yararına ileriye doğru atılmış bir adım olacaktır.

MİMARLAR ODASI AYAK OYUNLARI SÖKMEYECEK

Geçen Genel Kurul'da, 1979'da yapılacak Genel Kurul'un İstanbul'da toplanması karara bağlanmıştı. Buna rağmen, kendini siyasetler üstü ilan eden merkez yönetimindeki goşist klik, toplantının Ankara'da yapılması için ayak oyunlarına girişti. Toplantıya ilişkin tek endişeleri yönetimi elde tutmak, bunun için de kelle hesabı yapmak olan bu yönetici klik, yer değişikliği için gerekçeyi sıkıyönetim bildirilerinde aradılar, sıkıyönetimden medet umdular. Bu girişim, farklı siyasal çizgideki ilerici mimarların birliğinin kararlı tutumu ile önlendi.

Genel Kurul, 6-7 Nisan'da İstanbul'da toplanacak. İlerici mimarların birliği, örgütü, mesleki çıkarların savunucusu ve demokratik güçlerin bir unsuru haline getirmek için, Genel Kurul'da yönetici klikle mücadele edecekler.

18 MART PARİS KOMÜNÜ (1871)

«Komün, kendiliğinden bir hareketti. Kimse onu örgütlü bir biçimde, bilinçlice hazırlamış değildi. Almanya ile başarısız savaş, kuşatma sırasında çekilen yoksulluk, proletarya arasındaki işsizlik ve aşağı orta sınıflar arasındaki yıkıntı, kitlelerin yüksek sınıflara ve tam bir yeteneksizlik gösteren yöneticilere karşı öfkesi, kendi kaderinden huzursuzluğa kapılan ve farklı bir sosyal sistem için uğraşan işçi sınıfı arasındaki belirsiz kargaşa, cumhuriyetin akibeti hakkında endişeler uyandıran Ulusal Meclisin gerici yapısı, bütün bunlar ve pek çok başka nedenler birleşerek, Paris halkını, iktidarı beklenmedik bir şekilde Ulusal Muhafızların, işçi sınıfının ve onun yanında yer alan küçük-burjuvazinin ellerine veren 18 Mart devrimine sürükledi.»

«Sadece işçiler komüne sonuna kadar sadık kaldılar. Burjuva cumhuriyetçileri ve küçük-burjuvalar kısa zamanda komünden koparak ayrıldılar. Birinciler, hareketin devrimci sosyalist, proleter karakterinden korktular. İkinciler, komünün kaçınılmaz yenilgiye mahkum olduğunu gördüklerinde kaçıp gittiler. Sadece Fransız işçileri **kendi** hükümetlerini korkusuzca ve yorulmak bilmeksizin desteklediler. Onun için, yani işçi sınıfının kurtuluşu gayesi için, bütün çalışanlara daha iyi bir gelecek için, yalnız başlarına dövüştüler ve öldüler.»

«(Komünün) hayatının ve ölümünün destanı, dünyanın merkezini zapteden ve onu iki aydan fazla elinde tutan bir işçi hükümetinin varlığı, proletaryanın kahramanca mücadelesi ve yenilgiden sonra katlandığı acıların dehşet verici manzarası, bütün bunlar, milyonlarca işçinin heyecanını, onların umutlarını yükseltti ve onların sosyalizme duydukları sempatiyi ortaya çıkardı. Paris'teki topun gürlemesi, proletaryanın en geri tabakalarını derin uyuşukluklarından uyandırdı ve her yerde devrimci sosyalist propagandanın büyümesine hız verdi. Bu nedenle Komün ölmemiştir. O, bugün herbirimizin içinde yaşıyor.

Komün, çalışanların politik ve ekonomik bakımdan tamamen kurtuluşlarını, yani toplumsal devrimi amaçlar. Bunlar, bütün dünya proletaryasının amaçlarıdır. Ve bu anlamda komün ölümsüzdür.»

Lenin (1911)

AŞILMASI GEREKEN BİR SORUN

Bugüne kadar, bölgelerimizde var olan örgütlerle güç ve eylem birliğini oluşturma çabalarımız, anti-faşist mücadelemizin öne çıkan bir özelliği oldu. Bu planda başarılı bazı çalışmalar yapılmış olmasına rağmen, sonuç alınamayan hatta gelişmelerin yanlış mücadele anlayışlarıyla engellendiği durumlar da sık sık görüldü. Bu durum, son İlçe Temsilcileri Toplantısında da dile getirildi.

Anti-faşist mücadelenin bir sınıf hareketi olduğu, faşizme karşı olan bütün sınıf ve tabakaların yığınsal katılımının sağlanmasıyla bu mücadelenin başarıya ulaşabileceği, yığın örgütlerinin de bu görevleri yerine getirdikleri sürece mücadeleye katkıları olacağı bilinmektedir.

Bazı yığın örgütlerinde yönetime egemen olan goşist, ilerlemeci vb. siyasal çizgilerin olumsuz etkileri, hem bu örgütlerin tabanını daraltmakta, hem de birliğin nicel gücünü kırmaktadır.

Hiç kuşku yok ki, bu anlayışlar anti-faşist mücadeleye zarar vermektedir. Bu çizgilerin anti-faşist mücadele anlayışlarının olumsuzlukları teşhir edilmeli ve eleştirilmelidir. Ancak, Marks'ın da dediği gibi, dünya eleştiriyle değişmez. Bütün olumsuzluklara rağmen, Parti örgütlerimiz bir yandan söz konusu yanlışları eleştirirken, bunun için politik mücadele verirken, bir yandan da bu örgütlere ve üyelerine olumlu yaklaşımı ve onlarla diyalog olanaklarını arayıp bulmalı, somut öneriler geliştirerek birlik çağrılarını ısrarla sürdürmelidirler. Amaçlarımızda kararlı, taktiklerimizde esnek bir tutumla, somut sorunlar ve eylem biçimleri üzerinde birlikteliği sağlamaya çalışmalıyız.

Gerek anti-faşist kitle eylemleri, gerekse platform çalışmalarında, birleştirici somut hedefleri, istemleri «Örgütlü Birleşik Güç», «Demokrasi Bildirgesi», «Demokratikleşme İçin Plan» isimli parti belgelerinden çıkartmalıyız. Başarıyla atılacak ilk adımlar, gelecekte daha ileri adımların atılmasının temelini oluşturacaktır.

Bilim Yayınları'nın anti-faşist mücadeleye ilişkin yeni yayınları:

- K. Mammach, **Hitler İktidarına Karşı Anti-Faşist Mücadele**
- J. Kuczynski, **Nazi Yönetimi Altında İşçi Sınıfı ve Çalışma Koşulları**

HALK CEPHESİ NASIL KURULDU? (İspanya Örneği)

Yıl 1931.

İspanya siyasal bir bunalım içinde. Bu ortamda belediye seçimleri yapılıyor. Seçimler, krallık rejimine karşı bir halk oylamasına dönüşüyor ve halkın zaferiyle sonuçlanıyor. Krallık rejimi çöküyor. Kral, ailesi ile birlikte ülkeden kaçıyor. Cumhuriyet yönetimi ilan ediliyor. İktidar, toprak ağalarının ve burjuvazinin elinden alınıyor. Cumhuriyetçilerle Sosyalistlerin (sosyal-demokratların) ortak hükümeti kuruluyor.

Hükümet, halkın çıkarlarını savunan bir programdan yoksundu. Toplumsal yapıda köklü değişikliklere girişmedi. Halkın ciddi tek bir sorununu bile çözemedi. Bunları yapmak yerine, burjuvazi ile işbirliği yolunu tuttu. Elinde bütün olanaklar varken, gericiliği bir daha dirilmemek üzere ezemedi. Devletin ve ordunun içinde kilit noktalarda bulunan demokrasi düşmanlarını temizlemedi. Egemen sınıfların ekonomik güçlerine el atamadı. Bunların sonucunda halkın güvenini yitirdi, seçimlerle kazanılan başarı, İspanyol halkı adına kaçırılmış bir fırsat oldu.

O dönemi, İspanyol Komünist Partisi Başkanı D. İbarruri anılarında şöyle anlatıyor: «Egemen sınıfları hoşgörüyle karşılıyorlar, işçilere ve köylülere ise gaddarca davranıyorlardı... İşçi sınıfının ve köylülerin ekmek ve toprak uğruna yaptıkları mücadeleye cevap olarak hükümet 'Cumhuriyeti Savunma Yasası'nı yürürlüğe koydu. Bu yasa, cumhuriyetin can düşmanları tarafından işçilerin ve köylülerin umutlarını ezmek için kullanıldı... Kendilerini olayların akışına kaptırmış olan hükümet yetkilileri, ancak işçilerin ve köylülerin haklı mücadelesini bastırmak söz konusu olduğu zaman gerekli kararlılığı gösteriyorlardı... Sosyalist işçiler bu durum karşısında şaşkınlığa uğradı. Kendi partilerinin izlediği politikanın, sosyalizmi zafere ulaştırmak şöyle dursun, tam tersine karşı-devrimciliği ve faşizmi körüklediğini kavramaya başladılar. (Bu durum) bir çok sosyalist işçinin komünistlerin safına geçmesine, Sosyalist Parti içersinde uzun zamandan beri beklenen ciddi bir bölünmeye yol açtı. Parti, sağ, sol ve orta olmak üzere üçe bölündü.» **(D. İbarruri,** Faşizmi Ezeceğiz).

Bütün bunlar ve 1933'de Almanya'da faşistlerin iktidara gelmesi, İspanyol gericilerin cesaretini arttırdı. Faşistler, gittikçe etkinlik kazanmaya, kısmî seçimlerde bazı bölgelerde güçlenmeyi başardılar. Bu da, hükümete karşı saldırılarını daha da şiddetlendirmelerine yol açtı. Silahlı terör hareketleri yoğunlaştı. Başarısız kalan bir kaç ayaklanma girişiminde bulundular.

Hükümetin ömrü uzun sürmedi. Seçimlerde yenilgiye uğradı. Merkez sağ bir hükümet kuruldu. Bu olay, faşist diktatörlüğe doğru gidişin ilk adımıydı. Ülke, ciddi bir faşizm tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Cumhuriyetin kurtarılması için bütün güçlerin birleşmesi gerekiyordu. Bu yönde ilk girişim Komünist Partisi tarafından yapıldı. Bu öneri, faşizm tehlikesini umursamayan, anti-komünizmin etkisindeki sosyalist Parti yöneticilerince reddedildi. «Bazı cumhuriyetçi liderler, hâlâ anlamsız tutumlarını korumaya çalışıyorlar ve demokratik güçler arasında bir ittifak kurulması görüşüne karşı çıkıyorlardı. Verimsiz tartışmalar sürüp gidiyordu. Herkes kendinin haklı olduğunu savunuyor ve cumhuriyet rejiminin zaaflarından başkalarını sorumlu tutuyordu. Kimse kendi kusurlarını incelemeye gerek görmüyordu. Kimse iktidardaki güçlere karşı mücadele ederek cumhuriyeti yeniden egemen kılma yoluna gitmiyordu... Herkes birbiri ile uğraştığı için, cumhuriyetin yıkılmak üzere olduğu unutulmuştu.» **(D. İbarruri).**

İKP, girişimlerini durdurmadı. İçinde bulunulan durumun gerektirdiği hedefler için yığınları seferber edecek bir programa sahipti. Birliğin samimi ve kararlı savunucusuydu. «Ülkemizdeki çeşitli işçi sınıfı kuruluşları ve demokratik örgütlerle anlaşmaya varabilmek için yeri göğü yerinden oynatmaya kararlıydık... Sınırlı ve şematik tasarılar bir kenara bırakılacak, tüm işçi sınıfı ve demokratik güçlerle işbirliği yapılacaktı... Komünistlerin önerdiği birleşik cephenin anti-faşist politikası, halk yığınları arasında giderek güçleniyordu.» **(D. İbarruri).**

1934'de Fransa'da Halk Cephesinin kurulması ve başarıları, İspanyol demokratlarına yol gösteren bir örnek oldu. İKP'nin girişimleri, giderek büyüyen faşizm dalgasına karşı bütün halk kesimlerini kapsayan geniş bir harekete dönüşmeye başladı. Ülkenin bir çok yerlerinde bölgesel Halk Cepheleri kuruldu. Bu birliğin ulusal ölçüde gerçekleşmesini engelleyen, sosyalistlerin tutumuydu. Sosyalist Parti içinde yönetim değişikliği ve yeni yöneticilerin birlikten yana olan tutumları, cepheleşme hareketini hızlandırdı. Ve nihayet, 1936 yılının başında, İKP, Sosyalist Parti, cumhuriyetçi partiler, gençlik örgütleri, işçi sendikaları ve diğer siyasal kuruluşlar arasında bir anlaşma imzalanarak Halk Cephesi kuruldu. Bir ay sonra yapılan genel seçimde Halk Cephesi ilk zaferini kazandı.